

Донка, може да ни видятъ, а то никакъ не ми ся ще. Помнишь какъ ни е учила майка ни, да не прислушваме?

На връщаніе за нищо друго не си приказвахъ токо за Стоенча. О, азъ и отпреди го обичахъ, рече Иванчо, а сега сто пѣтя по-вече ми е обиченъ.

Знаешъ ли, какво ми дойде на умъ, помисли Донка, нека утрѣ на обѣдъ да ся оплачемъ на майчѣ, че сме много гладни. Тя, като добра, ще ни повѣрва, и ще ни даде много по-вече отъ колкото до нинѣ, а ний колкото вземемъ ще го дадемъ всичкото на Стоенча. Наистиня, сестро, добръ си ся осѣтила, зарадванъ издума Иванчо. Стояновата майка така ще да има по-вече отъ колкото до нинѣ.

И тъй Иванчо и Донка бѣхъ много радостни дѣто разбрахъ, защо ги бѣль оставяль Стоенчо всякога слѣдъ обѣдъ; а още по-драго имъ бѣше, за туй що бѣхъ толкосъ добръ намыслили, да нахранятъ Стояноватъ майкѣ. Като дойдохъ у дома си отъ силажъ радость пригърихъхъ нѣжно майкѣ си.